

Sygn. akt I ACa 393/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Joanna Kurpierz
Sędziowie :	SA Joanna Naczyńska (spr.) SA Ewa Solecka
Protokolant :	Agnieszka Szymocha

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko M. P.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 20 grudnia 2016 r., sygn. akt II C 296/16

1) oddała apelację;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki 4 050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Ewa Solecka	SSA Joanna Kurpierz	SSA Joanna Naczyńska
-----------------	---------------------	----------------------

Sygn. akt I ACa 393/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 grudnia 2016r. Sąd Okręgowy w Katowicach uznał za bezskuteczną wobec powódki (...) sp. z o.o. w W. umowę darowizny, zawartą przed notariuszem M. B. w Kancelarii Notarialnej w R. w dniu 25 marca 2013r. (Rep A

numer (...)), na mocy której dłużniczka J. P. darowała swojej córce pozwanej M. P.: prawo użytkowania wieczystego działki numer (...) wraz z własnością znajdującego się na niej budynku, stanowiącego odrębną nieruchomość, wpisanych w księdze wieczystej nr (...) Sądu Rejonowego K. oraz udział wynoszący 1/20 części w prawie użytkowania wieczystego działki numer (...) wpisanej w księdze wieczystej nr (...) Sądu Rejonowego K. i udział wynoszący 2/100 części w prawie użytkowania wieczystego działki numer (...) wpisanej w księdze wieczystej nr (...) Sądu Rejonowego K. i uznał za bezskuteczne zawarte w umowie darowizny oświadczenie pozwanej M. P. o ustanowieniu na rzecz J. P. dożywotniego i nieodpłatnego prawa użytkowania działki numer (...) oraz znajdującego się na tej działce budynku stanowiącego odrębną nieruchomość, wpisanych w księdze wieczystej numer (...) Sądu Rejonowego K., a to w celu ochrony wierzytelności powódki wobec J. P. w kwocie 81.636,56 zł z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu, zasądzonej prawomocnym nakazem zapłaty z 29 stycznia 2014r., wydanym w postępowaniu upominawczym przez Sąd Okręgowy w Warszawie (sygn. akt XVI GNC 43/14). Nadto Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej na rzecz powódki 11.531zł z tytułu kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie to Sąd Okręgowy podjął po ustaleniu, że nieruchomość będąca przedmiotem umowy darowizny, objęta księgą wieczystą (...) jest obciążona hipoteką umowną zwykłą w kwocie 489.000zł oraz hipoteką umowną kaucyjną w kwocie 127.140zł. Obie hipoteki ustanowiono na rzecz (...) SA w W. i zabezpieczają spłatę kredytu J. P.. Do długu kredytowego w dniu 16 marca 2016r. przystąpiła pozwana M. P.. Na ten dzień saldo kredytu wynosiło 435.323,26 zł. Na skutek spłaty rat kredytowych przez pozwaną (po ok. 2000zł miesięcznie) saldo kredytowe zmniejszyło się do ok. 420.000zł, kredyt powinien zostać spłacony do 2042r. Sąd Okręgowy ustalił również, że dłużniczka J. P. była współnikiem Spółki jawnej - Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego A (...) i A. C.. Spółka ta najmowała od powódki powierzchnię handlową w Centrum Handlowym (...) w K.. Powódka rozwiązała umowę najmu z uwagi na zaległości czynszowe ze skutkiem na 9 stycznia 2013r. Zawiadomiła również Spółkę (...), że sklep prowadzony przez Spółkę zostanie zamknięty 8 marca 2013r. Prawomocnym nakazem zapłaty, wydanym 29 stycznia 2014r. w postępowaniu upominawczym, Sąd Okręgowy w Warszawie zobowiązał Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe A (...) i (...) spółkę jawną oraz jej współników A. C. i J. P. do zapłaty powódce 81.636,56 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Objęta nakazem zapłaty kwota obejmowała zadłużenie czynszowe za listopad i grudzień 2012r. oraz za styczeń i luty 2013r. Prowadzona w oparciu o ten nakaz przeciwko Spółce jawnej (...) i przeciwko jej współnikom A. C. i J. P. egzekucja okazała się bezskuteczna.

Sąd Okręgowy nie zanegował okoliczności, że stan zdrowia pozwanej w chwili darowizny był zły. Oddalił wniosek dowodowy pozwanej o przesłuchanie świadków: J. P. i A. C. oraz o przeprowadzenie dowodu z dokumentów, w tym z postanowienia Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach z 16 czerwca 2016r. zgłoszone w celu wykazania nieistnienia wierzytelności, będącej podstawą żądania pozwu. Stwierdził, że istnienie tej wierzytelności wykazuje prawomocny nakaz zapłaty z 29 stycznia 2014r., wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie, sygn. akt XVI GNC 43/14, którego treścią Sąd rozpoznający sprawę jest związany, stosownie do normy art. 365 § 1 k.p.c. Podkreślił, że nie jest okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy, czy dłużniczka ma i zgłosiła wierzytelność wobec powódki, a to ze względu na podstawę faktyczną i prawną powództwa, w konsekwencji zgłoszone dla wykazania tej okoliczności wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków: J. P. i A. C. oddalił, stosując a contrario art. 227 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił również wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z wyroku z 31 sierpnia 2016r. wraz z uzasadnieniem, wydanego przez Sąd Rejonowy K., sygn. akt I C 332/16/12, stwierdzając że nie ma on żadnego związku z rozpoznawaną sprawą.

Dokonując subsumpcji prawnej poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, Sąd Okręgowy stwierdził, że dla udzielenia przewidzianej skargą pauliańską ochrony przez ubezskutechnienie czynności dłużnika w oparciu o art. 527 i nast. k.c. konieczne jest kumulatywne wykazanie: że dłużnik dokonał czynności prawnej, że czynność ta została dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela, że w jej wyniku osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową oraz, że w chwili jej dokonywania dłużnik miał świadomość pokrzywdzenia wierzyciela i, że osoba trzecia także miała świadomość pokrzywdzenia wierzyciela lub też możliwość jej powzięcia przy zachowaniu należytej staranności. Przyjął, że wszystkie te przesłanki zostały spełnione, ponieważ dłużniczka dokonała darowizny na rzecz pozwanej, a pozwana darowiznę tę przyjęła, nabywając nieodpłatnie korzyść majątkową w postaci praw do nieruchomości. Podkreślił,

że ustanowienie przez pozwaną służebności mieszkania nie odbiera umowie darowizny charakteru bezpłatnego przysporzenia i podlega zaskarżeniu skargą pauliańską w ramach ubezskutechnienia darowizny. Zastosował art. 527§2 k.c. stanowiący, że czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu niż był przed dokonaniem czynności, stwierdzając że wskutek darowizny dłużniczka J. P. stała się co najmniej niewypłacalna w wyższym stopniu niż była przed jej dokonaniem, o czym świadczy fakt, że prowadzona przeciwko Spółce (...) i przeciwko J. P. egzekucja okazała się bezskuteczna, a dłużniczka nie posiada żadnego majątku, bo zbyła także posiadany lokal mieszkalny. Uznał, że dłużniczka działała ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, ponieważ w chwili dokonywania darowizny wiedziała o wymagalnych i niezapłaconych zobowiązaniach z tytułu najmu za okres od listopada 2012r. do lutego 2013r., co wynikało z wystawianych przez powódkę faktur i monitów, a przede wszystkim z umowy najmu. Za nie pozbawioną znaczenia dla oceny stanu świadomości dłużniczki i działania przez nią w celu pokrzywdzenia wierzycieli Sąd Okręgowy uznał też okoliczność, że 29 marca 2013r. dłużniczka i jej współnik A. C. zbyli udziały w Spółce (...) za 5.000zł. Sąd Okręgowy skonstatował, że stan majątkowy dłużniczki w dacie darowizny uprawniał do przyjęcia, że co najmniej przewidywała ona pokrzywdzenie wierzycieli. Stwierdził też, że konstatacji tej nie wzruszają twierdzenia pozwanej, że w dacie zbycia przez dłużniczkę udziałów w Spółce (...) spółka ta dysponowała składnikami majątkowymi pozwalającymi na zaspokojenie wierzyciela.

Z kolei świadomość pokrzywdzeniu wierzyciela u pozwanej Sąd Okręgowy wyprowadził z faktu otrzymania przez pozwaną bezpłatnie korzyści majątkowej i domniemania normowanego w art. 528 k.c. który stanowi, że jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Stanowisko pozwanej, że przyjmując nieruchomości na podstawie umowy z dnia 25 marca 2013r. nie odniosła korzyści majątkowej z uwagi na jej obciążenia hipotecznego Sąd Okręgowy uznał za nie niewykazane i nieprawdziwe w świetle zestawienia wartości przedmiotu darowizny, określonej w § (...) umowy (857.000zł) i wysokości obciążeń hipotecznych (489.000zł + 127.140zł), które faktycznie z uwagi na częściową spłatę kredytu w dacie darowizny były jeszcze niższe (435.323,26zł). Sąd Okręgowy przyjął także, że uwzględnieniu skargi pauliańskiej nie sprzeciwiają się zasady współzycia społecznego, ponieważ nie mogą one podważać ani modyfikować bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa i pozbawiać uprawnionego prawem przewidzianej ochrony, zwłaszcza że skarga pauliańska skierowana jest przeciwko czynnościom prawnym dłużnika podjętym w celu pokrzywdzenia wierzyciela, a więc w istocie przeciw czynnościom sprzecznym z zasadami współzycia społecznego i powszechnie akceptowanymi wartościami. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążając nimi pozwaną jako stronę przegrującą proces.

Apelację od wyroku wniosła pozwana, domagając się jego uchylecia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, a alternatywnie zmiany zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości. Wniosła o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje. Zarzuciła, że Sąd Okręgowy:

- nie rozpoznał sprawy, ponieważ zaniechał wyczerpującego zbadania materialnej podstawy żądania pozwu i pominął merytoryczne zarzuty pozwanej oraz dowody zgłoszone na ich poparcie, w tym bezpodstawnie oddalił wnioski dowodowe pozwanej zgłoszone w celu wykazania kwestii mających podstawowe i istotne znaczenie dla oceny zajścia przesłanek z art. 527 k.c.;

- naruszył art. 527 k.c. przez jego bezpodstawne zastosowanie w sytuacji braku spełnienia kumulatywnych przesłanek jego zastosowania, w tym: działania w zamiarze pokrzywdzenia wierzycieli, powstania lub zwiększenia niewypłacalności dłużniczki, faktycznego pokrzywdzenia wierzyciela i uzyskania przez pozwaną korzyści majątkowej,

- naruszył art. 528 k.c. przez jego bezpodstawne zastosowanie i potraktowanie czynności dłużniczki jako bezpłatnej, mimo ustalenia, że na skutek tej czynności pozwana spłaca raty kredytu zaciągniętego przez dłużniczkę na zakup darowanej nieruchomości oraz ustalenia, że pozwana przystąpiła do długu, przyjmując odpowiedzialność za spłatę kredytu zaciągniętego przez dłużniczkę i obciążającego darowaną pozwaną nieruchomości;

- naruszenie art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. przez oddalenie wniosków dowodowych pozwanej zgłoszonych w terminie na poczet wykazania okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, co stanowi w ocenie apelującej o braku wszechstronnego rozważenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia;

- naruszenie art. 233§ 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. przez dokonanie rażąco tendencyjnej, zdecydowanej dowolnej i całkowicie jednostronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przez pozbawienie pozwanej możliwości wykazania jej twierdzeń wskutek pominięcia i oddalenia wniosków dowodowych zgłoszonych przez pozwaną w celu ustalenia okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Nadto pozwana podniosła zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym przez przyjęcie:

- że uzyskanie przez pozwaną tytułu prawnego do nieruchomości przyniosło jej korzyść majątkową przy uznaniu, że obciążenie hipoteczne i rzeczywiste nieruchomości nie przekracza wartości tej nieruchomości z całkowitym pominięciem ustalenia rzeczywistej wartości nieruchomości oraz rzeczywistej wartości obciążenia hipotecznego ciążącego na nieruchomości;

- że przyczyną dokonania darowizny nie był zły stan zdrowia dłużniczki i konieczność zabezpieczenia spłaty zaciągniętego przez nią kredytu, lecz zamiar pokrzywdzenia wierzycieli w sytuacji, gdy to właśnie bardzo zły stan zdrowia dłużniczki był przyczyną dokonania tej darowizny przez J. P. i przyjęcia jej przez pozwaną oraz przystąpienia przez pozwaną do długu kredytowego;

Pozwana zarzuciła także błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że dłużniczka wyzbywała się majątku, o czym świadczy sprzedaż mieszkania w R. w sytuacji, gdy wyzbycie się tego majątku wynikało ze złej sytuacji zdrowotnej dłużniczki i wynikającej z tego złej kondycji finansowej dłużniczki. Podniosła, że jej wnioski dowodowe zgłoszone w celu wykazania tej okoliczności zostały bezzasadnie oddalone. Pozwana wniosła o uzupełnienie postępowania dowodowego przez przeprowadzenie dowodów z dokumentów, w szczególności z korespondencji pocztowej i elektronicznej pomiędzy powódką i Spółką (...), spisu z natury z 6 marca 2013r., załącznika do kontroli ekspozycji z punktu sprzedaży i innych szczegółowo opisanych w apelacji, wykazujących wartość towarów i wyposażenia sklepu prowadzonego przez Spółkę (...) oraz historii rachunku bankowego potwierdzających fakt spłaty rat kredytowych przez pozwaną, wywodząc że wykazują one brak świadomości pokrzywdzenia powódki i nieistnienia wierzytelności, której ochrony domaga się powódka

Powódka wniosła o oddalenie apelacji jako bezzasadnej i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia w rozpatrywanej sprawie były prawidłowe i znajdowały potwierdzenie w materiale dowodowym sprawy, zgromadzonym z pominięciem lub oddaleniem irrelevantnych dla rozstrzygnięcia tez i wniosków dowodowych pozwanej. Podejmując je, Sąd Okręgowy nie naruszył w żadnej mierze przepisów procesowych, w tym art. 233 §1 k.p.c., jako że nie przekroczył zasad swobodnej oceny dowodów, ani też nie naruszył zasad logiki i doświadczenia życiowego. Ustalenia te, Sąd Apelacyjny, nie znajdując podstaw do uzupełnienia postępowania dowodowego, podzielił i przyjął za własne, dzieląc też w pełni ich ocenę prawną

W szczególności, wbrew wywodom apelacji Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że podlegająca ochronie wierzytelność powódki wobec dłużniczki J. P. o zapłatę zaległego czynszu w kwocie 81.636,56zł z ustawowymi odsetkami istnieje. Wierzytelność ta jest stwierdzona tytułem egzekucyjnym, który stanowi prawomocny nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie o sygn. akt XVI GNc 43/14. Wnioski dowodowe pozwanej zmierzające do podważenia zasadności tego tytułu egzekucyjnego nie mogły zostać uwzględnione. Pozwana chciała nimi dowieść, że świadczenie stwierdzone tym tytułem nie istnieje z tej przyczyny, że powinien go zaspokoić nabywca udziałów w spółce oraz, że majątek spółki w dacie sprzedaży przez dłużniczkę udziałów wystarczał na zaspokojenie tego świadczenia, jak i

z tej przyczyny, że powódka zabezpieczyła towar i wyposażenie sklepu Spółki (...) wystarczające na zaspokojenie należności z tytułu zaległego czynszu, zatem zmierzały one do wzruszenia treści prawomocnego nakazu zapłaty. Poza kognicją Sądu w procesie pauliańskim pozostaje ocena zasadności prawomocnego tytułu egzekucyjnego. Tak, jak to trafnie przyjął Sąd Okręgowy, odwołując się do treści art. 365 k.p.c. treść nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt XVI GNC 43/14 wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz organy państwowe i organy administracji publicznej. Dopóki nakaz ten nie zostanie wyeliminowany z obrotu prawnego w drodze przewidzianych ku temu środków prawnych (takich jak sprzeciw od nakazu zapłaty połączony z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia, skarga o wznowienie postępowania bądź powództwo przeciwegzekucyjne, których zasadności Sąd Apelacyjny w żadnej mierze nie przesądza), jego treść nie może być skutecznie podważona w innym postępowaniu sądowym.

Wbrew wywodom apelującej, spełnione też zostały pozostałe przesłanki uwzględnienia skargi pauliańskiej. Dokonana przez dłużniczkę na rzecz pozwanej darowizna ma przymiot fraudacyjnej, ponieważ spowodowała ona, a co najmniej pogłębiła stan niewypłacalności dłużniczki. Gdyby dłużniczka była wypłacalna to prowadzone przeciwko niej postępowanie egzekucyjne byłoby skuteczne. Postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużniczce jest bezskuteczne, ponieważ wyzbyła się ona wszystkich składników majątkowych, nie posiada wierzytelności podlegających zajęciu, mieszkania, udziałów w spółce i nieruchomości będących przedmiotem darowizny. Dokonana darowizna oddziałuje na prawnie chronioną sferę uprawnień powódki, powodując pokrzywdzenie powódki wyrażające się w tym, że powódka została pozbawiona możliwości zaspokojenia swego roszczenia z przedmiotu darowizny. Obciążenie hipoteczne przedmiotu darowizny było niższe niż wartość przedmiotu darowizny o ponad 240.000zł (857.000zł - 489.000zł - 127.140zł), a rzeczywiste obciążenie było niższe o ponad 421.000zł (857.000zł - 435.323,26zł). Wartość przedmiotu darowizny została określona przez dłużniczkę i pozwaną w umowie darowizny. Po jej zawarciu nie wystąpiły żadne zdarzenia, które mogłyby implikować zmianę wartości rynkowej nieruchomości, nie zmieniły się też radykalnie ceny nieruchomości (żadna ze stron na okoliczności takie się powołała). Zatem, gdyby darowizna nie została dokonana istniała realna szansa, że powódka mogłaby zaspokoić w swe roszczenie z przedmiotu darowizny. Sąd Apelacyjny, tak jak i Sąd Okręgowy nie neguje stanu zdrowia dłużniczki w dacie dokonania darowizny, przekładającego się na jej zdolność kredytową. Pogorszenie zdrowia dłużnika i chęć uporządkowania swoich spraw majątkowych nie eliminuje, ani nie ogranicza uprawnień wierzycieli dłużnika do zaspokojenia swych roszczeń. Dłużniczka wiedziała o istnieniu wierzytelności powódki i знаła skutek darowizny w postaci usunięcia ze swego majątku praw, z których powódka mogłaby uzyskać zaspokojenie. Okoliczności te czynią uprawnionym wniosek, że darowizna nieruchomości została zdziałana z pokrzywdzeniem powódki jako wierzyciela.

Trafną była także konstatacja Sądu Okręgowego, że wskutek darowizny pozwana odniosła korzyść majątkową. Znajduje ona uzasadnienie nie tylko w zaprezentowanym wyżej zestawieniu obciążeń hipotecznych, obciążenia rzeczywistego i wartości nieruchomości z daty dokonania darowizny, ale także w treści, charakterze oraz skutkach darowizny. Do majątku pozwanej weszły prawa do nieruchomości o wartości 857.000zł. Wartości tej nie umniejsza okoliczność, że pozwana przystąpiła do długu kredytowego i spłaca raty kredytowe. Pozwana nie przejęła długu - nie wstąpiła w obowiązek dłużniczki, a jedynie przystąpiła do długu i jest osobą odpowiedzialną za spłatę długu kredytowego obok dłużniczki, a zatem zgodnie z art. 518 k.c. wraz ze spłatą każdej raty nabywa spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty i może dochodzić jej od dłużniczki. W tej sytuacji, z prawnego punktu widzenia uzyskaną przez pozwaną korzyścią majątkową jest wartość całej nieruchomości (bez znaczenia pozostaje wysokość rat kredytu spłaconych przez pozwaną). To, czy pozwana będzie dochodzić od dłużniczki kwot spłaconego kredytu, czy nie będzie ich dochodzić (bo zwolni dłużniczkę od ich zapłaty) jest bez znaczenia dla rozstrzygnięcia skargi. Sąd Apelacyjny zauważa także, że umowa darowizny została sporządzona w formie aktu notarialnego, nie sposób zatem przeciwko osnowie tego aktu wywodzić, że pozwana nabyła od dłużniczki nieruchomość odpłatnie. Co więcej, gdyby nawet w umowie przenoszącej własność nieruchomości pozwana oświadczyła, że przejmuje pozostały do spłaty dług kredytowy w zamian za darowanie jej nieruchomości, to stan ten kwalifikowałby taką umowę jedynie jako częściowo odpłatną (pozwana nabyłaby odpłatnie jedynie część nieruchomości odpowiadającą wartości pozostałego do spłaty kredytu, tj. 435.323,26zł, bez odsetek naliczanych od rat kredytowych, których mogłaby przynajmniej w części uniknąć spłacając pozostałą część kredytu jednorazowo). Część nabyta nieodpłatnie (421.676 zł) przewyższałaby

znacznie chronioną wiarygodność, zatem także w tym przypadku skarga pauliańska zasługiwałaby na uwzględnienie. Zakwalifikowanie umowy darowizny jako umowy nawet częściowo nieodpłatnej skutkuje uznaniem, że Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował domniemanie z art. 528 k.c., wzmacniające ochronę wierzyciela i z bezpłatności umowy darowizny wywiódł, że pozwana miała świadomość pokrzywdzenia wierzyciela.

Z tych to też przyczyn, Sąd Apelacyjny uznał, iż zarzuty apelacji nie są w stanie wzruszyć trafności zaskarżonego wyroku. Konkluzje te legły u podstaw oddalenia apelacji - w oparciu o art. 385 k.p.c., jako bezzasadnej. O kosztach postępowania apelacyjnego, Sąd orzekł na zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu, zasądzając - w oparciu o art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. - od pozwanej na rzecz powódki 4.050 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego powódki w postępowaniu apelacyjnym, nieprzekraczającego stawki minimalnej, określonej w § 2 pkt. 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800 ze zm.).

SSA Ewa Solecka SSA Joanna Kurpierz SSA Joanna Naczyńska